

WEER IN DE BEWOONDE WERELD

Vandaag gaat het de hele dag heuvelafwaarts, het is een makkie. Onderweg zie ik een bord waarop staat dat de afstand tot Santiago 254 kilometer is. Dat betekent dat ik nu ongeveer tien procent van de weg heb afgelegd. Dat begint al iets te worden. Dat ik op weg ben naar huis, dringt eigenlijk nog amper tot me door. Ik maak gewoon een mooie pelgrimstocht. Wel ben ik gevoelsmatig de Camino Primitivo al een beetje aan het afronden. Over twee dagen kom ik in Oviedo waar de meeste pelgrims de Primitivo starten en twee dagen later bereik ik de kust en vervolg ik mijn tocht langs de Camino del Norte. Nog heel even zie ik vanmorgen bergvegetatie met grote heidestruiken en grove stekelige brem. Dan daal ik door het bos af naar het dal van de Nonaya, waar de bermen weer gewoon vol staan met fluitenkruid, boterbloemen en klaver. De Camino loopt geruime tijd parallel aan de snelweg en soms onder een viaduct van deze weg. Gelukkig wint het geluid van de rivier en de vogels het van het geraas van het snelverkeer. Verder afdalend besef ik ineens, dat ik het zicht op de bergen kwijt ben. En in het middeleeuwse plaatsje Salas ben ik voor mijn gevoel weer terug in de bewoonde wereld. Hier is weer het gebruikelijke aanbod aan winkels en medische zorg, al is bijna alles gesloten omdat het de Dag van de Arbeid is. Het stadje is vol met auto's en ik zie zelfs een file. Er is in de omgeving ook meer bedrijvigheid, zo passeer ik een steen- en een siliciumgroeve. Door de drukte hier besef ik, hoe weldadig de stilte van de afgelopen twee weken is geweest, de stilte waar ik zo naar verlangde.

Opvallend is dat ik vandaag de hele dag door pelgrims tegenkom, en het zijn er heel wat meer dan een paar dagen geleden. Kennelijk zijn de overnachtingsplekken hier wat meer verspreid. Ik heb vandaag ook meer gesprekken met tegenliggers dan anders. Iemand zegt me dat ze kippenvel krijgt, als ik vertel dat ik terug naar huis loop. Ook ontstaat een moment van plezier met een tegemoetkomende pelgrim als er ergens een lege kinderwagen in het bos staat. 'Waar is die baby toch gebleven', vragen we ons lachend af. Het zijn steeds korte ontmoetingen, en toch zijn ze waardevol voor mij. Ze geven me het gevoel dat ik een pelgrim ben, die op de terugweg is. Ik geniet ervan om tegen de stroom in te lopen en mijn eigen keuzes te maken. En ik ben blij dat ik geen onderdeel ben van een drukke pelgrimgroep.

De dag eindigt op een prachtige plek: het klooster van San Salvador in Cornellana. Het klooster dat uit de elfde eeuw dateert, is al tweehonderd jaar niet meer in gebruik. Op dit moment wordt het gerenoveerd. Er komt een informatiecentrum over de Camino in, en een hotel. Ik geniet van de rust en zit op de binnenplaats in de zon te schrijven. Ieder gaat hier zijn eigen gang, en toch is er een samengevoel. Het is er zoveel prettiger dan gisteren in die donkere herberg aan de drukke doorgaande weg. De hospitalero geeft een rondleiding door de prachtige kloosterkerk, die tijdens de renovatie niet voor publiek toegankelijk is. Hoewel in deze kloosterherberg eindelijk een goede keuken is om zelf te koken, gaat het feest niet door omdat de supermarkt vanwege de Dag van de Arbeid gesloten is. Dat is geen straf, want ik eet op een zonnig terras de lekkerste pulpa - de inktvis waar deze streek beroemd om is - die ik ooit heb gegeten. Mijn motto "Laat je verrassen" pakt vandaag extra goed uit.